

[Korsgaard.]

paa, at de Lempelser med Hensyn til Selskabsbeskatningen, som indførtes i Loven i 1927, nu fjernes.

Jeg appellerede ved Sagens første Behandling paa dette Punkt til Socialdemokratiets Velvillie, idet jeg ærlig talt ikke regnede synderligt med Venstrepartiets Velvillie paa dette Omraade. Vi ved, at Partiet Venstre, som det efterhaanden udvikler sig til et rent Klasseparti, i meget ringe Grad interesser sig for Forhold og Driftsformer, som i ganske særlig Grad har Interesse for Byforhold; men jeg appellerede altsaa til Socialdemokratiet, idet jeg ganske vist ogsaa anser det for et Klasseparti, men dog for et Klasseparti paa et noget andet Grundlag, idet det har betydelige Interesser i Købstadserhvervene. Jeg har ogsaa paa et tidligere Tidspunkt haft den Opfattelse, at Socialdemokratiet ikke var særligt uvenligt sindet overfor Foranstaltninger, der kunde, om jeg saa maa sige, gøre det mere tillokkende for Erhvervsvirksomheder at foretage Konsolidering.

Jeg udtalte ved Sagens første Behandling, at jeg beklagede, at den rigtige Finansminister var fraværende, og at vi maatte, om jeg saa maa sige, nøjes med den fungerende, Handelsminister Hauge. Jeg maa fastholde min Beklagelse af, at vi ikke den Gang havde Finansministeren her, for ringere end det kom til at gaa, kunde det i hvert Fald ikke være gaaet. Thi straks, da Sagen blev fremdraget i det første Møde, hvori altsaa Hr. Minister Hauge var til Stede, afviste han Tanken fuldstændig og sagde, at Konsolideringsbestrebelse kunde man overhovedet ikke fremme ved særlige Regler for Beskatningen, dem maatte man fremme gennem Aktieselskabslovgivningen. En Udtalelse som den viser efter min Mening, at den højtærede fungerende Finansminister ogsaa i den Situation var meget mere Handelsminister, end han var Finansminister.

Vi har jo ogsaa drøftet Sagen med den rigtige Finansminister, og jeg kan med Tilfredshed konstatere, at denne helt afvisende Stilling havde Finansministeren ikke til Problemet; men han stillede sig paa den for mig overmaade besynderlige Maade, at han i og for sig ikke vilde benægte, at der i 1927-Lovens Bestemmelser fandtes visse Ting, der var brugbare, og som man maaske kunde tage op igen senere, men nu gjaldt det at fjerne alt, hvad 1927-Loven gav af godt og ondt. Da man jo dog i Lovforslaget gør en Forskel paa, hvad der efter Forslagsstillernes Opfattelse er godt, og hvad der er ondt, derigennem at man lader de smaa

Formuer under visse Omstændigheder være skattefrie, forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke kunde være gaaet videre og have opretholdt det i Loven, som man fandt var brugbart.

Jeg maa vel antage, at den reelle Grund hertil er, at man har faaet begyndt forkert, at man altsaa til at begynde med har taget det hele med, og saa kender vi nok, hvordan det gaar saa mange Mennesker; naar de en Gang har lavet noget, vil de i hvert Fald ikke lave det om lige med det samme. Jeg maa ogsaa paa dette Punkt beklage, at den højtærede Finansminister ikke var til Stede ved Sagens egentlige Start, idet jeg har den Opfattelse og ogsaa har faaet den bekræftet ved forskellige Udtalelser, at havde han været til Stede, er det ikke usandsynligt, at et og andet, om hvilket den højtærede Finansminister jo egentlig siger, at det er ganske klogt at have det, da var blevet staaende. Men saaledes som Sagen altsaa er kommet til at ligge, vilde man overhovedet ikke gaa med til at forandre noget med Hensyn til Selskabsbeskatningen.

Det, som jeg navnlig finder, der er Anledning til at beklage, at man ændrer, er den i 1927 indførte Regel om, at Henlæggelser til Reservefond skattemæssigt skal betragtes som Udvidelse af Aktiekapitalen. Det er en Bestemmelse, som til at begynde med slet ingen finansiel Betydning har for Staten, og som først efterhaanden faar det; men det er en Bestemmelse, som efter min Mening fra Starten har en overordentlig Interesse for Selskaberne, idet de kan anlægge en fast Linie netop med Hensyn til at konsolidere sig, vidende, at jo længere de kommer ad denne Vej, jo større Fordele faar de ogsaa deraf.

Jeg finder det dobbelt betænkeligt at forlade 1927-Lovens Bestemmelser paa dette Omraade nu, efter at Loven har været gældende i nogle Aar, idet der ikke kan være Tvivl om, at den Konsolidering, der har fundet Sted i disse Aar, til en vis Grad har været foretaget netop paa Grundlag af den Bestemmelse, som man nu altsaa fjerner. Følgen vil blive, at den Konsolidering, man har foretaget, slet ikke skattemæssigt skaber dem den Fordel, de maatte antage, de vilde faa, den-Gang de foretog den.

Jeg maa mene, at det i sin Form er højst utiltalende, at Staten handler paa denne Maade. Jeg maa imidlertid haabe, at de Udtalelser, som er fremsat af den højtærede Finansminister angaaende det paa-gældende Forhold, er mere end Talemaader, og at der altsaa meget snart vil komme visse